

კობრა პატრახი № 3

იუმორისტ.
ეურნალი

როგორ გამოეზა საქმეს თავი

ეს სურათი მოთავსებული იყო „სახალხო ფურცლის“ სახალხო დამატებაში, მაგრამ, როგორც სახალხოელთს სჩვევია საქმეს თავი ვერ გამოაბეს.

ქ. გორის საზოგადოებამ აღვიღათ ახსნა „სახალხო ფურცლის“ აღევგორიული სურათი და შით საქმეს თავი გამოაბა.

ნინოზა.

დღეს ნინოზა.

ჯერ მარტო აქ, თბილისში, 29 ნინოს ვიცნობ.

ნება მიბოძეთ ამ 29 ნინოს შესახებ ცოტადენი სტატისტიკური ცნობები მოგაწოდოთ.

ერთი პირობით კი: არამც და არამც ბ. თევდორე ლლონტმა ჩემი რიცხვები თავის ფელეტონებისათვის არ ისარგებლოს, თორემ საქართველოში დიდი უზედურება დატრიალდება:

29 ნინოზე 29 ოთხგვრიანი ფელეტონი დაწერება ამ სათაურით: „ნინო და ცედერაღიზმი“, ხოლო ამ პოეზიას, ეჭვი არ არის, საზარელი შედეგები მოჰყვება:

ჯერ ერთი, რომ ქალაქის ისეთი კრიზისი დადგება, რომ თავის დახწევა ყოვლად შეუძლებელი შეიქმნება: მართლა, ქალაქი შაქარი ხომ არ არის, ბაქოს ჯაბარი გაგზავნა და ორ დღეში ორი ათასი ვაგონი ჩამოგარბენინოს.

შემდეგ მელნისა და სტამბის საღებავის კრიზისი...

მაგრამ ამას თავი დავენებთ და თვით ავტორის გონებრივი ენერჯია ვიანგარიშოთ:

ბ. თედორე ლლონტის გონებრივი ენერჯია ანუ შემოქმედებითი ძალა, ჩვენის ანგარიშით (მეოცე საუკუნის;—ამ ტიხნიკის ხანის ენით რომა ვსთქვათ), უდრის 40 ცხენის ძალას. ესოდენი ძალა რომ საესეებით აამუშავოს, ზემოხსენებული 29 ფელეტონის დაწერას 20 ღღეს მაინც მოუწდება. ეხლა თვით ბ. თევდორემ გამოთვალოს, რამდენი ცხენის ძალა უნდა დაეხარჯოს მას ამ ოცი დღის მუშაობაში.

ეს კიდევ არაფერი. ყველაზე მნიშვნელოვანი და აუნაზღაურებელი ზარალი სხვაგან უნდა ევდიოთ:

თუ ბ. „Наръ“-ის სტატისტიკურ ცნობას, „Кавк. Сл.“-ს წლიურ მიმოხილვაში რომ გამოაქვეყნა „სახალხო ფურცელის“ შესახებ ხუთთვიან გაყოფთ (ინედია ბ. ცენზორი ამის ნებას მოგვეცემს სიმარჯღსთან რაოდენათმე დასახლოვებლათ), მაშინ ამ განხეთის მკითხველთა რიცხვი 20000 უნდა ვიანგარიშოთ. წარმოვიღვინოთ, რომ ამ ოცი ათას მკითხველში მესუთეთი ბოლომდე წაიკითხავს ბ. თევდორეს ფელეტონებს. მაშინ „სახალხო ფურცელს“ დაეხოცება 4000 მკითხველი და დარჩება

16000. ვიანგარიშოთ, რომ ამ „ნინოს“ (ახალ საარითმეტრიკო ტრამინოლოგიან მათემატიკობ) ნახეიარი ათოდღე ფელეტონს მაინც წაიკითხავს. ამისდა გვიართ „სახალხოს“ დარჩება 8000 მკითხველი, რადგან ნახეიარს უტკეღლათ ტვინის სირბილღე დაეხარტება, ასე რომ აღარც „სახალხოს“ მკითხველთა გამოღდება. ბოლოს, ვთქვათ, დანარჩენების მეოთხედმა მესუთე ფელეტონზე თავი დაანება კითხვას, რადგან აშკარათ იგრძნო შავი მელანქოლიის უტყუარი ნიშნები. მაშინ „სახალხოს“ დარჩება მხოლოდ 6000 შედარებით სალი მკითხველი (ვაშბობ, შედარებით მეთქი, რადგან იფიქრობ, რომ ერთ-ორ ფელეტონს ყეღლა მათიანი ჯიდაცვლებს თვალს), ასე რომ „Кавк. Сл.“-ს რეპუბლიკეი კლავისთვის იძულებული ახდდება თავის სტატისტიკაში ოღნავი შესწორება შეიტანოს...

მაგრამ, დასწყეღოს ღმერთმა! მეცნიერული ძიების საღერღელი იმეშალა და სხვანი კი დამავიწყდა!

მაშ, ნება მიბოძეთ, იმ ჩემ 29 ნაცნობ ნინოს შესახებ მკერე რამ სტატისტიკური ცნობები გავიზიაროთ.

ეროვნება			გარეგნობა			ოჯახ. მღგ.			წლოვანობა		
ჭაბუკი	სამკბი	რუსი	ღამაზი	რიგანი	გონჯი	ბაღუბუბა	ვაშბოვილი	ჭერი	1-15 წ.	15-25	25 წ. მეტ
19	4	6	1	7	21	17	10	2	5	9	9

რაგორც ხეღავთ, ჩემი ცხრილის ორ უტკე ნასკეღლ უჯრაში კითხვითი ნიშნები ზის. უბორჩიღესათ გთხოვთ, ამ გარემოებას ნუ მიაწერთ ჩემს უძღღურებას, რაგორც სტატისტიკოსისას, და ნუ იფიქრებთ, რომ მე ყოველივე მეცნიერული (და არა მეცნიერულიც) საშვალღება არ მეხმაროს ამ კითხვითი ნიშნების თავიღან ასაცილებლათ.

მაგრამ, სამწუხაროთ, ჯერ-ჯერობით მეცნიერებას ვერ უბოვია ისეთი საშვალღება, რომ 15 წლისაზე ჯიდაციღებულ ასაკის ქალის წლოვანობა გამოარციოს.

ეს ხომ ყვეღლასაგან ცნობილია, რომ, რაკი ქალი 15 წელიწადს ჯიდაციღება, სამეტრიკო მოწმობა დაუკონებლიე ეყარება ხოლმე. მაშასადამე

მკვლევარი იძულებული ხდება ანკეტს, ან პირად დაკითხვას დაეყაროს. მეტ ასე მოვიქცევი, მაგრამ ის, რაც ამ საშუალებამ გამოარკვია ყოვლად დაუჯერებელი და აბსურდულია რამ არის.

მეგალითად, ორი ისეთი ქალი მარწმუნებდა, 20 წლისაზე მეტის არა ვართო, რომელთაგან პირველს მეოცდამეტეჯერ ვულოცავ სახელის დღეობას, ხოლო მეორის უფროსი ვაჟი პრაპორშნიკების შკოლას ათავებს ამ დღეებში.

ქეშმარიტად — «ქალი თავის წლოვანობის მეტს ვერა საიდუმლოს ვერ დამალავს»...

მაგრამ ყველაზე საყურადღებო ეროვნების უჯრები.

აქ ნათლად მტკიცდება ჩვენი ოფიციალური სტატისტიკის უზადარუკობა და ძირიან ფესვიანათ ითხრება ის გამეფებული ცრუ აზრი, რომლის მიხედვით ქ. თბილისის მცხოვრებთა უმრავლესობას სომხები შეადგენენ, მათ ვითომ მისდევს — რუსები და შემდეგ ქართველები.

ჩემი ცხრილი ნათლად ამტკიცებს, რომ თითქმის 60% თბილისის მცხოვრებლებისა ქართველებია, 24% რუსები, ხოლო 16% სომხები.

მაგიერში გარეგნობის უჯრები, როგორც ხედავთ, სამწუხარო შედეგებს იძლევა:

29 ნინოში — მხოლოდ ერთი ლამაზი ნინო!

მე დარწმუნებული ვარ, ჩემი ნაცნობი ნინოების უმეტესობა ამ ჩემ გამოკვლევას წაიკითხავს და მაინც არ მეშინია სიმატლის აღიარებისა.

არ მეშინია, რადგან კარგათ ვიცი ქალის ფსიხოლოგია: თითოეული იმ ოცდაცხრათაგანი, რაკი ლამაზთა უჯრაში ციფრი 1-ს ღიანხავს, წამშივე შეურყევველათ ვადასწავტებს, რომ ის ერთ ლამაზი თითონ არის.

გავხარდებ კიდევ, რომ იმ უჯრაში «1» ზის და არა მეტი და იტყვის:

— ყოჩაღ, თავუნა! განა მე კი არ ვიცილოდი, რომ თავუნს ფაქიზი და უტყუარი ესთეტური გემოვნება ჰქონდაო!

ნეტარ არიან მორწმუნენი და დიდება წმინდასა გულუბრყვილობასა...!

ეხლა კმარა ლამაზაკი ყველა ნინოებზე საზოგადოთ და დროა ავიღოთ (თუ ავიყვანოთ) მხოლოდ ქართველი ნინოები კტრით.

იმ 19 ქართველ ნინოში, ცოდვა ვიტყვილი სკობია, ნამდვილი ნინო არც ერთი არაა: ყველანი ნანს და არა ნანს უწოდებენ თავის თავს.

რაც შეეხება გვარს, მხოლოდ სამი ნინას გვარს აქვს ქართული დაბოლოება, ყველაზე უფრო გვარის კი «ობა»-ზე ბოლოვდება.

12 აქ 19-დან ილიას სიტყვებს «მაშულო საყვარლო, შენ როს-ლა აყვავდებო!» თარგმნის: «Имѣніе дорого, когда же ты расцветешь?»

15 სტრამეტოვანი აქარლებსა და რაკველებს ერთმანეთში ურევს და დარწმუნებულია, რომ რიონი მტკვარს ერთვის ქალაქ არაგვის მიდამოებში.

ეს იმიტომ რომ ის 15 ნინო ნასწავლები არიან.

დანარჩენ ოთხს კი, თუშუა სისწავლებელში არ მიუღია განათლება, მაგრამ ძალიან ეტყობათ ჩვენი ეროვნული კულტურის გავლენა.

მეგალითად, ტრამევის ვაკონში რომ სხდებიან და ცარიელ იდელებს ეძებენ, ასე მიმართავენ ხოლმე ერთმანეთს:

— ნინო, ქალო, აქ მო!
— ქა, მანდ რა მინდა? ვერა ხედვ ტერნა სხედან? ორნი სად უნდა დავეტოთ?

— ტერნა კი არა, ამბო სხედან, ქალო რას ამბობ?...
და როცა «ამბოს» გვერდით მიუსხდებიან და ამისდა გვარათ «კვატერნას» გააკეთებენ, თუ ვინ-მე მესუთებ სცადა მათ გვერდით დაჯდომა, ცხარე პროტესტს გამოაცხადებენ:

— დავოლნა! — აფუსფუსდებიან ჩვენი ნინოები.

კმარა, — ვიტყვი ჩვენც, აქ შევწყვეტთ მეტნიერთად გამოკვლევას და ჩვენს წერილს მილოცვით დაგებოლოვებთ:

— მრავალს დაესწარიო, ყველა ჩემო ნაცნობო 29 ნინო, განურჩევლათ ეროვნებისა, გარეგნობისა, ოჯახურ მდგომარეობისა და წლოვანობისა! მომილოცნია დღეობა!

განსაკუთრებით კი შენთვის, ერთად ერთო, რომელიც ლამაზთა უჯრაში ზიხარ მართათ მარტო.

თავუნა

მივდივარ, იმდენი შიშით მუხლები მეჭრება და უკან ვზრვები. ახლა შენ მითხარი შუშანჯან, ხუმრობა არის! სიველიც პირი დაუღია გველაშპივით და მე წინ მივდივარ რაღა რომ ხახაში ჩაუვარდ. უკან ჩამოვჩი. მინდოდა იქვე ტყეში დაემალოლიყავი, მაგრამ თანაც შემეშინდა. უცებ იმ პირ ძაღლმა შელამ ვადამირბინა წინ და შიშით კინაღამ გავთვადი! ორ ცეცხლ შუა ჩავეარდი რაღა! ამ დღეში რომ ვარ ერთიღ ვნახოთ კამანდერმა არ დაიყვირა! „ახტი სკინსინ აკოფ ტი დეი სპრიბიშაო, შტო ტი ბიიშაო. ნა ქვეით უბან კენი ვსკრესენი დრაღსა გავარტა ზღეს სპრიბიშაო ნ ასკაბლაიტი ტიფლისო“ თურმე ქალაქში ნამსახური ყოფილა და აშვარათ მიცნო რაღა! „იღი პეროდ ატო ია ტრემ ზადამო“ დაიყვირა. რაღს ვიზამდი წაველი წინ. მივდივარ მაგრამ ფეხებს თურქულიანი კამბეჩივით მივათრევე, შავი დამიბატრავდა. ისეთ აკურატნი დამწკი შავებს ვაკეთებ გეგონება პარიფანკაო. კამანდერმა შემამბიღებია და მერე სრაზუმ დაიყვირა: „სტრე-ლიატე, რემბიტა, რუეო, პულამეტრი, ყუმბარ, ზარბაზანუ ი ვზარავატი აკოფიო“. ვზარავატი აკოფიო რომ გავიგონე შიშით უღვაშის ძირები გამითეთრდა. ვყვირი:—ფაში ბლიაროლია, ზარემ ნა მენე სტოლკი ყუმბარ სტრაჩიტე მეთქი, ესლი ია მიწავათ მენე ი აღინ ბული ხვატიტ მეთქი, ნო ია ეე ნე მიწავათ მეთქი. პაქალიტი მოი შუშანიკ მეთქი და დაიწყე ღრილი. კამანდერი მიყვირის: „მალჩა ტი ეშაკო“, მაგრამ მე უფრო უმატებ ყვირილს, რომ იქნება შავებრალო მეთქი და ვზარავატი აღარ მიყენ მეთქი. თურმე კამანდერი ლემენცების კანავიც ვპარება და მე რა ვიცი! აკოფიო რომ გავიგე მე ჩემი სახელი მეგონა და რა ვიცოდი თუ აკოფი კანავებს ჰქვიოდა! ამ ჩემ ყვირილზედ წამოცვიდნენ ლემენცები და დაგვერიდნენ. იმისთანა კრივი გაიპართა, რომ ქვეით უბანი დამავიწყდა. იმ გაჯავრებულ ვულზედ ვიხაკი დავარტყი იმ პივით ვაბერილი ღიპზედ სულ კულით ქვა ვსაროლინე. ჩხუბი რომ ვათავდა კამანდერმა სამი ზახრაბუსტის მენდალი

სრაზუმ ჩამამკიდა გულზე. რომ მნახო, შუშანჯან, ტიფლისკი რემესლენი ვალია გეგონები იმდენი მკილია მენდლები. თუ ცოცხალი ჩამოველ ქალაქში მაშინ ნახე ზენი უჩისტის ვარაღოვების სერიო! აბა ახლა ჩამავღონ ზა რეშოტკაში თუ ბიჭები არიან! მართლა, შუშანჯან, მე

გავიგე, რომ შენ თურმე სდარდებოდა სტრიო. კაკ ტრემ ნი სტიდნა! ქალს... მენდლიანი გეროი ქმარი ჰყვანდეს და კიდენ ტიროდეს! რისა გეშინიან, ხომ იცი რომ მე ჰყვას არსად არ წავაგებ. შენ ხომ იცი მე მანდაც მოუსვენარი და პაკარაკი რამ ვიყავი. გასოსეს ერთხელ კატას შუალამისას თვალები რომ დეეკიტა და დაგლეჯას გვიპირებდა, ხომ ნახე როგორ მამენტალნათ დავახალე ჩემი მაუზერტკი ლევროვის მერე ლევროვის ნაშენის სვიდტელსტეც არა მქონდა ისე ერთბაშათ გავაგდე შუალამისას! გარადოვის რომ დავენახე კიმბირს ვადამაცილებდა ხუმრობა ხომ არ არის ურახრეშენით შუალამისას გავლება ლევროვისს! ჰო და მანდ თუ ეს ვაეკაცობა ჩამიდენია, აქ რაღს ვიზამ როცა კრუგომ იარაღში ვზვიარ! მოგიკვდეს აკოფა თუ გრული სულ რაზნოცვეტნი ლენტები მოითული არ მოვიტანო. ტი ტოლკი ნი ვარუი ი ი ჩივანი მოი სერცა.

დასვიდნა მოი რისკი საღოფი. ცალუიუ ტვოი სერებრენი ზუბი ი როზვი გუბი.

ტვოი ლუბოვნიკ მუქ აკოფ მიკირჩ ტერ-გულადიანც.

გოგია.

მ დ რ დ ღ დ

შარადის წერა როგორც სიანს ვადიქცა ახალ სენათა; ვინც წაახლებს ყველა სწერს მკითხველის მოსაცდენათა...

ღღეს მეც შემეპყრო ამ სენმა ვასატანჯ-გისამწარდა და არ მომცილდა სანამღე არ შევთხზე მე ეს შარადა.

პირველი სიტყვა, რომელიც შარადისათვის გვიჩრდება, სასახლეს ნიშნავს უფლისას (იყურთობის იმის ღიდება).

იქ უღვას ტახტი მუფუს ვაცისკროვენ-გაბარწყინებულნი, იქიდან მართავს, განაგებს, ქვეყანას დამშვიდებულნი

ორი ასოსგან შესდგება
ეს სიტყვა ზე-ხსენებული,
მაგრამ ჩვენ გინდა პირველი
მეორე იყოს გდებული.

ებლა დეტოვით თფილისი,
პირი ვქნათ დსავლეთისკენ
(თუმცა მგზავრობას ამ დროში
წასვლა სჯობს ჯოჯოხეთისკენ).

იქ ენახავთ მხარეს დიდებულს,
განთქმულსა ძველათ გმირობით,
(ებლა კი მოტყუილებით
ყალთაბანდობით, ხრიკობით).

ამ მხარის სახელს წინიდან
მოვტაცებთ ოთხსა ასოსა
(ეგებ ვერ მიხვდით? იფიქრეთ!
ნუ წარიკვეთათ სასოსას)

მესამე სიტყვა მკითხველო
გულს შეუწუხებს მოვალეს
და მოაგონებს საბარალოს
კრედიტორს კარზე მდგომარეს.

განსაკუთრებით იგი დღეს
ძირს უთხრის სახელმწიფოსა
(რომელიც ომში ჩამბოლა,
სამხედრო ხარჯებს თთხოვეს).

თუ მიხვდით სრულათ ავილოთ
ეს სიტყვა ორ მარცვლოვანი,
ხოლო რომ გახდეს ის ჩვენთვის
უფრო სრულ-მნიშვნელოვანი

ხოლო ასოს წინ ჩავსვავთ
ჩვენ კიდევ ერთი ანბანი
ოთხისა გამომხატველი;
(და დასრულდება საბანი)

ახლა შეკრიბეთ ყველა ეს
შეაკოწიწეთ ფრთხილიათა,
და გადიშლება თქვენს თვალ-წინ
ტურფა ქალაქი სრულათა.

იქ, ამას წინათ, (თუ ვახსოვთ)
მოხდა საქვეყნო ყრილობა
(სად მეგობრული მსჯელობით
განკურნეს გულის უკროლობა...)

იქ გაინასკვა ძაფები
ბალბთა კავშირის ძმობისა,

რომელიც ხალხმა ვაჰყვეს
მთხველმა შურის, მტრუბუნა...

ლონგინოუს პოდბიენტა.

სტუდენტის შობა.

გათენდა შობა დილა, ღმერთმა ბევრი გაგი-
თენოს ჩემო მკითხველო. მე ვერც კი გავიგებდი
შობის გათენებას, რომ სხვას არ მოეგონებია. ავ-
დები ჩვეულებრივ 12 საათზე, დავიბანე პირი, მი-
ვედი საჩკესთან, გადავიქორჩე თმა, უღვაშებზე
ფიქსატურა გადავისვი, და სწორეთ ამ დროს შე-
შალა კარები ჩემმა დიასახლისმა... (ეგებ კიდევ
ვაცენახულებათ, სქელი რუსის ქალია) და და-
მიძახა:

— „სპრაზნიკომ გასაჰანდ სტუდენტ“—ო.

მე კი შიშმა ამიტანა. ძლივს ამოვიჩურჩულე
„სა...ასიბო“ და იქვე საკმზე ჩავიკეცე. მომა-
გონდა, რომ სასადილოს „გამეგობა“ ერთი კვი-
რის წინ აცხადებდა: „შობას სასადილო დაკლე-
ტილი იქნებაო“. მე კი მისდა ეშმაკით წინა დღეს
ერთი რუსი ძღამე ვადამეყიდა ძველი ხვირჯინი-
ვით, ისე ამირია ტვინი, რომ სრულიად ვადამა-
ვიწყდა შობაც და გამეგობის განცხადებაც და აი
ამიტომ არც კვლასი და არც პური არ მომიმა-
რავებია. დარღს სიცოცვე დაერთო. ვივეღრე დი-
სახლისი და მღლე ბუზარში ცეცხლი ამირბილდა.
ჩაუჯექი გახურებულ ფერს, მეც ავილიპილი სა-
ხეზედ, ნამდვილ ვიეკაც დაეგზავსე. მაგრამ შიმ-
შილით ისე იყო მიკრული ფერდი ფერდს, რომ
თუ სული შეგებერა იქვე მოვადენდი ბრავგანს.
სხვა გზა არ იყო, თავი ოცნებას მივეცი: მომა-
გონდა სამი წლის წინათ შობა დღეს სახლში ვი-
ჯექი ჩვენებთან ერთად. მშენიერი საცოვის სუნი
ეზოშიაც კი ვადილოდა. (სამჯერ დამამბქნარა) შემწ-
ვარ გოქს ისეთი ტრალიკული გამომეტყველება
ჰქონდა, რომ უნებლიეთ აღძრავდა თქვენში „პი-
რუტყვათა მფარველო“ გრძნობას. ცხელი ღომი
და წითელი ღვინო... ნასადილევს იქვე ჩემს სა-
სიმამროსთან ვადავდი, ჩემს „დღეშუას“ ოლიას,
ხელი მქალავში გაუყარე და ბალის გვერდზე გა-
ვემგზავრეთ სასეირნოთ. ყოველი კაცი ჩვენ, შე-

გენატროდა: „ნეტავი თქვენ, ცხოვრება თქვე-
ნიაო“. ამ ფიქრებმა გული სველი ამიგსო. გა-
დასწყვიტოვ იხვე „სამოქალაქო უფლებების“ ზუთვა.
ხელში საათი დავიჭირე და ისე წამოვეწყვი, რომ
გადაწყვიტილი დრო არ გამომპარებოდა. არ გა-
უვლია ორ წუთს, კიდევაც მიმეძინა. ვნახე მეტად
სასიამოვნო სიზმარი:

შობა დილია. ქუთაისში ჩავედი. დედა ჩემი
კარებში გამოვებება, ერთი ათჯერ გადამკოცნა,
სახლში შემეიყვანა იქ ჩემი ძმაკ დამხვდა. იგი კარ-
გა ხანია საპრამპორიკოთ ემზადებოდა და კიდევ
ვაც გაპრაპორნიკებულა, იმანაც გადამკოცნა, თან
თავის „დენშიკი“ მანკოშე გამაცნო.

უცებ ჩემი ამხანაგები მიშა და ვალიკო მეწ-
ვივნენ. ვაფაწყვეთ სუფრა დელაჩემს მოვატანიე ცხო-
ნებული ფიანას ნაანდერძევი უზარმაზარი ყანწე-
ბი: შეუდგეთი მოლბენას. შევეჯღაღა დღინო თავ-
ში, რადაც ეშმაკათ ვალიკოს ერთი გლახა ჩვეუ-
ლება აქვს: როცა შეთვრება მაშინ დავიწყებს კა-
მათს ან პოლიტიკაზე, ან ეროვნულ საკითხზე:
სწორეთ ეხლა მოაგონდა „ღრიზონში“ მოთავსე-
ბული წერილი. მიშას ბრაზი მორიოდა და კიდევ
ვაც სთხოვა თავი დაენებებია ამ უსაფუძვლო სა-
უბრისათვის. ვალიკომ თავისი არ მოიშალა. ბო-
ლოს მიშას სისხლი ყელში მოეჭინა და ერთი
ისეთი სთხლიშა ვალიკოს რომ საიჯერ შეაბზილა.
წამოვარდი სუფრიდან. ყანწს ხელი უშვი, მაგრამ
რამ ვი ამისანის წამოვარდნას, ლოგინიდან ისეთი
ბრაგვანი მოვადინე, ისე ლონიგრად დავკარი თავი
ძირს, რომ ეხლა ნამდვილ „იმერეთის“ „უროს“
მოგავონებს იგი. ყანწის მაგივრად ჩემი საათი სულ
მტკრად მიტკევი.

რასაკვირველია ჩემი ძირს ნაბრევი თავი „სა-
მოქალაქო უფლებებისთვის“ აღარ გამოდგებოდა. გა-
ვეგზავრე ისევ დარდების გასაქარებლად ვალი-
კოსა და მიშასთან. ისინიც ჩემებრ წამოწოლილი-
ყვენ და ქერში ბუზებს თივლიდენ. მიულოცე შო-
ბა და საქმელი მოვთხოვე. ვალიკომ ხელი უჯრის-
კენ მიმითითა და თანაც წაიღოპარაკა: (ვალიკო
რაქველია) „აი აფერ არის ვაშხარაი „პურუნა“,
მაგრამ პური რა საქმელია“. მე გამეხარა და მი-
შას მივაძახე: — არიქა მიშა „პურუნა“ თუ გვაქვს
შენ ერთი „ლრაფინა წყალუნა“ მოიტანე, მხო-
ლოდ ცეცხლზე კი შეთბე, და „სადილუნა“ გვექ-
ნებათქო. მართლაც ასე მოვიქეციით, და მშვენიერ
სადილს ვიახელით, ზედ ტკბილი მრავალ ეამიერი

დავაყოლეთ, თამარ მეფეც კი წაიყვანეთ მოწამე-
თას, სილამურსაც გულში ჩავსწავიყვანე შევ-
ქეფდით, ჩემო მკითხველო, რაწაქვსნიქსმეგ მე-
სამე დღეა ფეხზე ვეღარ ვდგებით.

სტ. ს. მახვილაძე.

გ ა მ ო ც ა ნ ა

(ბათუმისათვის)

„სოღერეატელი“ „გოსტინცის“

ბათუმში კარგათ ცნობილი,
ზოგიერთ „საქებ“ საქმეში
ვარწუნებელი გამოწრთობილი.

„ოფიციატა“ ჩაგვრაში
იმას არა ჰყავს სწორია,
მასავით მოხერხებულნი
ბათუმში არც თუ ორია!
თვით მაღაზიას ვანაგებს,
საქმეში გამოცდილია,
მხოლოდ სასტუმროს წესრიგი
ქმაზე აქვს მინდობილია.

ოთხი თვის წინეთ ზარალი
წყლებიდან გამოწყვეული
მკითხველსაც ახსოვს ამგვარის
ხალხი არ იყო ჩვეულები...

ეს რაენი გმირიც მის მსახურთ—
მიმართავს: ჰქენით კრებო
და დადგინეთ, საწყალ ხალხს
სკირია დახმარებო.

დაზარალებულ ხალხისთვის
უნდა ვიტყვოდეთ გულით,
ერთმანეთ შორის შეკრიბეთ,
შთასასარგებლოთ ფულით.

ამ საქმისათვის ეცადეთ
არაიენ არ სთქვა ვარიო,
გახეთში ჩაიბეჭდებო
თქვენი სახელი გვარია.

ბიჭებმაც ხელათ შეკრიბეს
სულ ას თვრამეტი ქანქარი,
წყლისაგან დაზარალებულთ
აღმოუჩინეს სასარია.

და ჩააბარეს „ხაზინა“
მიიღე მიითვალეო
და სადაც ჯერ არს გავზავნე
იკისრე, დაგვათაღეო.

აღმა ბიჭები შეაქო

მუშა (ღამთვრალი). ჩვენ წიინეთაც ერ...თ... ო...

ოყედ. ლლონტი. აააა, ძლიერ სასიამოვნოა, თქვენ წინეთაც ეროვნული მიმართულებისა ყოფილხართ...

—ყოფილხართ გამოცდილიო, სამი ღლის შებნდგ იქნებით გაზეთში ჩაბეჭდილიო.

„ოფიციატებს“ იმ ღლიდან მოსდით გაზეთი ქართული, და კითხულობენ,—(კითხვაში არიან ძრიელ გართული). •

ექებენ მარა ვერ ნახენ გაზეთში ჩანაწერი, შესწუზუნენ ჩენი მკითხველნი, აღშფოთდენ თქვენი მტერია.

ლაფიქრდენ: გრიგოლ, არტემი, იასონ, საშა დავითო, სთქვეს თუ რაკა გვერის მძანება სუყველა ჩენი თავითო.

გულ მოსულეგმა ხაზეინს აახლეს ორი კიცია,— კოტა ხნის შებნდგ ამ აზრით დაბრუნდა დეპუტაცია:

აა რას ცხარობთ გენაცკა, ან რაზე მოგდით გულიო,

აღას ის ფული ჯიბეში ჰქონია შენახულიო!

თქვენ კი გიბრძანათ:

—არა შეცდით არვისთან გაამზილოთო თორემ სულ ყველას დაგითხოვ, ღარჩებით უადგილოთო.

და რაკი აღას სჩვევია ფულების შეცმაკუნება, არ აწყენს ვგონებ ეშაეკო! მათრახის წატკაცუნება?

ისკანდერ.

„მოლაშქრეთა“ შეკრება.

თევდ. ლლონტი. არ გინდა რას მიქვია, ძალათ შემოვართრეც!
მუშა. მიშველეთ.

ნიკო და ბიკო.

(დასწრუთლებს)

ნიკო. გამარჯობა ბიკო!
სიით შირიჭარი?
ახალი რაიმე,
მოიცა მითხარი.
ბიკო. რატომ ვითხრი ძაო,
რათ გატყინო გული?
ხომ იცი წავიდა
ჩვენი ბოქაული?

ნიკო. უ! რას ამბობ ბიკო!
რატომ წაიყვანეს?
ბიკო. აღმეტება მისცენ
და გადაიყვანეს.
ნიკო. კარგს და პატიოსანს
გაუმარჯოს ყველის
ბევრჯელს იგვაშორა
ძაო ხათაბელას.
ბიკო. ჩვენ რო გვწყინობს მესმის,
კიდევ გვმართებს მირა,
ზოგმა გოგოებმა
კრემლი რო დაღვარა,

მოხსენება ხონიდან

I

რალა იტირებდათ,
რალამ გააწწარა?

ნიკო. რყვილა მეკითხები
თუ არ წყტა *

რომ მან ბევრი ღინჯი,
ქალი ააცტა?
უფრო კი ის პატივს
სცემდა „პრიზის“ ქალებს
(ან ვინ გაუძღობდა
ძმაო იმის თვალებს)

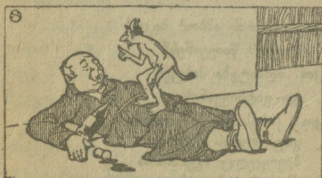
ბიკო. ვაკი ეხლა, ვიცი
ყოველივეტ მჯერა
ის კი არა ვილაც
მეგრელი ვენერა,
ხშირათ იყო მისთან,
ბევრჯერც გამაშტერა.

ნიკო. ბოქაულის ძმაო,
ვენერა იგია,
ნათესავი იყო,
როგორც გამიგია,—
ესეც გაიგონა
ამ ცოდვილმა ყურბი —
ჩიბათში ჩასწვია
ერთმა აზნაურმა...

ბიკო. ამ ოხრების ამბავს
დავანებოთ თავი;
შენ ხომ იცი ნიკო
ღიმიტრას ამბავი,
„უჩიტლების“ ცემით,
რომ ინჯაყვა მკლავი?

ნიკო???

ქისტაშ.

თქვენო უფშაკუელსობაზე, მპყრობელი ჯოჯოხეთისა და მეფეთ მეფეო სრულიად საეშაკეთისა. მივიღე რა თქვენი ბრძანება შესახებ ჩემი ხონში შენს მოადგილეთ დანიშენისა, დაუყოვნებლივ გავსწიე სახელგანთქმულ დაბისაკენ; ელვისებურის სისწრაფით მივიქროდი, მიუხედავით მრავალგვარ დაბრკოლებათა; გადავლახე თავხედობა ქუთაისიდან ხონში მიმავალ მგეტლეთა, გაბედულათ გავსცურე ქუთაისის გზაზე ხონის შესავალში მღელვარე ტალახის ტბა და შევიქერე ქალაქში.

კვირა დღლა იყო. მხოლოდ ზოგიერთ სავაქროთა კარები იყო მოღებული და ისიც ქურდულად. ადგილობრივ ჩარჩ-სპეკულიანტთა უმრავლესობა სავაქროთა წინ იყვნენ აქა-იქ შეგკუფულნი და გაცხარებთ ბუობდენ თავიანთ საქმეებზე. ჩემი ყურადღება მიიპყრო ერთმა ჯგუფმა, რომელიც გასტრონომიულ მალაზის წინ იდგა. მე უჩინრად მიუახლოვი ამ ჯგუფს და იქვე სვეტს ავეტუშე. სპეკულიანტთა შვაში ჩაღდგარიყო ერთი მალაღი და სარსავით წერილი სიკვდილის მზავესი არსება. ყველაზე მეტს ვე უქანსკნელი ცხარობდა.

— მომზარებელი უმადურია, ამტკიცებდა ვე სიკვდილაძე,— იგი მალღიერი არასოდეს არ იქნება. ვაი-ვაგლახითა და გაქიერებთ ვშოულობ საქონელს, რათა მათი მოთხოვნილება დაფაკმაყოფილო, სანოვავე და სხვა საქონელი არ მივიკლო, მაგრამ მათი გული მაინც ვერ მოვიგე.

— კოჩლა, რა გულკეთილი ვინმე ყოფილა მეთქი, გავიფიქრე გულში და აღმეძრა უძლიერესი სურვილი გამეგო მისი ვინობა. ფეხ აკრეფით მივედი შორი-ახლო მდგომ. ახალგაზრდასთან და შევეკითხე.

— გეტყობათ, რომ აქაური არ ბრძანებულხართ, მომიგო მან და თავიდან ფეხებამდე იმითვალიერა.

— მე ჩამოსული ვახლავართ.

— ვე ვახლავთ ადგილობრივ სპეკულიანტთა მეთაური, სანოვავისა და ყოველ გვარ საქონლის ფასების კანონმდებელი; სახელად მას ერისტო ეწოდება, გვართ კი ჰავეჰანიძეა.

უცნობ ახალგაზრდას მადლობა გადაუხადე და ისევ ბნე ჰავეჰანიძისაკენ მივაპყარ სმენა ჩემი.

— მერე რა უყოთ, — გაცხარებით განაგრძობდა ბ-ნი ერისტო, — ხომ მე სულ ერთიანთ ვავასა-
ლად, რაც ამ ათი-ხუთმეტი წლის განმავლობაში უფარგობს საკონენლი დამიგროვდა? განა მე შეგხ-
ვეწე მომხმარებელს აუცილებლათ იყიდეთო?.. ან-
რათ უნდა ჩამეთვალოს ცოლად თუ ზოგჯერ მანეთიან საქონელში სამი და ოთხი მანეთი ავიდე?! ვაქრობის წესი ასეთია: ხან მეტს აიღებ, ხან ნაკლებს. არა, ბატონებო, მომხმარებელის წუწუნს მე ანგარიშს ვერ გაუწევ, მე მწამს მხოლოდ და მხოლოდ ჩემი ჯიბის ინტერესები და მას კიდევ ერთგულათ ვეფხსახურები. დამერობა ააწუნა ამ ომის მოგონ-
დაწყებით; ომი რომ არ წამოაწყოდა ვასა-
პარავათ ვიყავი, ახლა კი...

ამ დროს გასტრონომიულ მაღაზიიდან გამოვიდა მეორე აულაუღა, ეგვეც სიკვილის ნამდვილი „პარტრეტია“: ძვლების ჩონჩხზე დაშენებულ მაღალ წვრილ კისერზე აკოსია პაწაწიან თავი; სახეს უმშვენებს* ღრმათ ჩაცვნილი კატისებური პრელი თვალები.

— ეგ ვინ უნდა იყოს? ისევ შეგვიკითხე უცნობ ახალგაზრდას.

— ეგ ადგილობრივ „მამულიშვილთა“ ლიდერია; ეს გასტრონომიული მაღაზია მაგისია; სპეკულიანტობაში სხვებს არც მიაჩნია ჩამოუყარდებმა, მხოლოდ სხვებზე უფრო ფრთხილი და მობეზრებულაია; მასიკო პერლიმ თუ გაგგონებთ, სწორეთ ეგ გახლავით.

— აბა წვიდეთ, დროა!.. ვადასძახა ბანმა მასიკომ აქ მდგომ ჯგუფს და მოშორებით მდგომ სხვა ჯგუფებს გასქვრიდა. იმათა ანიშნა თვალით დაძრულადვე ადგილიდან; თვითონ, ვითარცა სარდალი, თავაშვერილი გაუძღვა წინ, მას გაცეა ხონელ სპეკულიანტთა ლაშქარი.

გაღაწყვით უკან ვაგყოლოდი სალაშქროთ მიმავალ „მამულიშვილთა“. მიღინ, მეც შორი ახლო მივეყვები. აჰა, დიწყო სამტურეღიაში მიმავალი გზა, „სარდალმა“ მარცხნივ ეზოში ჩაუხვია, მას მიყვა თელიო ლაშქარი.

— ნეტავი აქ ვინ უნდა სცხოვრობდეს, ვიკითხე ეზოს კარებთან. ვავიგე, რომ იქ ხონის საზოგადო საკრებულო ყოფილა, რომელშიაც წ. კ. ს. ადგილობრივი საზოგადოების წლიური კრება დაუნიშნავთ. მიამა, — რამეთუ ძალიან მიყვარს კრებებზე დასწრება — და შეუხვები.

კარგი ხნის ლოღინის შემდეგ კრება გაიხსნა.

გაძვერილი ხალხში, მივეკედლე, უკან უკან მივედი და კრებას ვაღვებდი. — იქნებ ვინმე წინასწარ დაინახათო. წინ დადებულ მაგიდასთან, რომლის ირგვლივ გამგეობის წევრთ მოკვალათებია, შეგნიშნე ერთადერთი ნაცნობი — ექიმი ჰოლიკარპე ჩიკვიშვილი, ისიც გამგეობის წევრი ყოფილა. იგი მრისხანების გამომატყველის სახით სათვალეების ზევიდან ვაპყურებს კრებას. უკანასკნელის გვერდით თავმჯდომარე ზის. ვიკითხე მისი ვინაობა: „მათე ბახტაძე არის — ადგილობრივი ექიმი“, მიპასუხეს. იგი კრებას ყრუ ხმით მიმართავს, აქა-იქ ენა ებმება, ლაპარაკობს არეულათ და გაუგებარის ენით. გულდასმით და დაკვირვებით ვუსმინე, მაგრამ ვერაფერი ვავიგე, მეგონა უცხო ენაზე ლაპარაკობდა, ხოლო მაკვირვებდა ის, რომ აქა იქ ქართულ სიტყვებსაც გამოუყრევდა ხოლმე. შეუღლები თარჯიმანის ძებნას. უცნობაა, რომელსაც შევთხოვე ქართულ ენაზე გადმოეთარგმნა ბ-ნ თავმჯდომარის ნალაპარაკები, ღმილით მოპასუხა:

— გეტყობათ თქვენ ხონური ქართული არ გცოდნიათო — და განაგრძო: „თავმჯდომარემ განმარტა, რომ წევრობა ერთმეფა იმ პირთ, რომელთაც საწევრო ფული არ შემოიტანეს საანგარიშო წლის დამლევაზე; ამ მოსაზრებით გამგეობას წევრობა სიაში არ შეუტანია ის წევრები, რომლებმაც საწევრო ფული შემოიტანეს არა საანგარიშო წლის განმავლობაში, არამედ შემდეგი წლის იანვარში, თებერვალში ან კიდევ შემდეგ“.

თავმჯდომარეს უპასუხებს ახალგაზრდა ყმაწვილი (როგორც ვაღმომცეს ივანე ჰაგაშინით წოდებულთ), რომელიც წინააღმდეგს ამტკიცებს; დასამტკიცებლათ იგი კითხულობს წესდების 10 და 11 მუხლებს. მოვისმინე რა ეს მუხლები, დავრწმუნდი, რომ თავმჯდომარე და მისთან ერთად მთელი გამგეობა წესდებს არ ნაცნობა. ამ გარემოებამ ერთიანათ ამართო, ბრაზი მომგვარა და ის იყრმათ ვიყავი მემრო თქვენ მიერ ნაბოძები მათარაბი. მივეგართოდი გამგეობის ამ დაუღვევარ წევრთ დ მითთვის ზურგები ამეჭრებინა, მაგრამ დროს ვსძლე მტყარებდა და თავი შევკავე; თუმცა კრებაზე თანდათან ძლიერდებოდა შოთო.

გამგეობა თავის პოზიციანზე მაგრათ იღვია, მაზურგს უმავრებდა სპეკულიანტთაგან შემდგარ ავანგარდი ბ-ნ მ. ქელიძისა და ბ-ნ ერ. ჰაგაშინის ხელმძღვანელობით. ოპოზიკია გაბედულად ეკვეთა მათ, მაგრამ ამათ: იერში მოიგერიც

მონსენეპა

დ. ონი. (რუა).

ერთხელ ვიყავ დაბა ონში, როცა სოფელი ყრილობდა, კაცსა ეძებდენ ასარჩევს ხალხი ხმა მალლა ყვიროდა.

იძახდენ: „ისევ დათიკო სადგუტატო კაცია, ხედავთ პატარა ღუქანი ღიდ მალაზიათ აქცია!“

ზოგი კი უპასუხებდა: ისეც თქვენ აგაშენაო, რადგანაც თვითონ გამიღიღრდა ღუქანი დიიმშეენაო.

ის მხოლოთ თავის საკუთარ საქმისა ირის მქნელიო, რაც უნდა იმას აკეთებს არა ყავს სიტყვის შთქმეულიო.

ღებუტატობის ხანაში ფეხი გაიდგა მაგრადო საყაყანოთ და საჩხუბრით ურჩების დასაჩაგრადო.

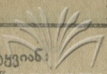
შევიწროვა ყანთარი, ახლოს ვერაფინ წაიდგა საყაბოს შემოსივლი არ ვიცით რა გზას დაიდგა.

როცა ყანთარზე ჩაღვიდრის ცხენებს საბაღნეს ხსნიანო, დადლილმა ცხენმა რაღა ქნის მხეფი ხორცზედა სკვიანო.

ყასბებიც ჯირკვებს და ხირბებს, რომელთ სისხლ-ჭიანი სკვიანო ერთად ძეღლებთან და წიღლებთან ეზო-ჭუბებში ყრიანო,

მასზე ძაღლები ჩხუბობენ, ერთმანეთს ტყავსა ხდიანო სტოლებს და ხორცის საჩრებებს ხრავენ და ფეხით სვრიანო,

მაგრამ ხელ ახლა ბაზრობის არც გასწმენდ-გაფუტკიანო და ისევ უსუფთაოზე ხორცებს სჩებენ და სჭიანო.

თუ რამე უთხარ გეტყვიან: „მინც კი მიირთმიანო“ რაქნულნი ან იმას ვინდა კითხუდნენ? იმისთვის თუ ნიხირი რასა ქვიანო.

ესლა მიტომ ავირჩიეთ ჯანულაშვილი ატუა; ბევრს კი რამეს გვიბრღბა თუ მანაც არ მოგვტყუა.

მის თანაშემწეთ „ნიაზო“ თეთრი წვერი აქვს და ქკუა რიყებდ ქვას არა სტოვებს უროს თუ შეურჩა ყუა.

ის ძველათ ვაჭარი იყო; მაგრამ შემდეგ მიატუა, რადგან ღიდ ვაჭრებს ფართალი ნისიათ ველარ დასტყუა.

მის მეორე თანაშემწედ ბერუჩოვი დავითუა, ის არავის არ გვეგონოს შეუღნები მუნამ ყრუა უყვარს ღიდი ლაპარაკი, მთელი კრება გაყარუა.

კრიჭეშია.

გუდალუთი. გულაღუთში ცხოვრება ერთომ ჰანდრაკულია; ისევ ის იჩაგრება, ვინც რომ დაჩაგრულია.

მოუთმენლათ ველოდი: ეშმაკისგან მზვერავსა! მაგრამ არვინ გამოჩნდა ვი ამ ჩვენს წყრასა.

ნუთუ ჯარი ტყვეთაა ეშმაკთ მონათესავის და შემციოდა რაზმები ჯოჯოხეთის მოთავის?

აქ მცხოვრები ბევრია მუში, „პოდრაჩიკები“ ქართველი და სომეხი ბერძენი თუ რუსები.

სულყველა „პოდრაჩიკობს“ ვი მუშის ბრალია.

ვინ არ ვინღათ არ იყოს,
 მპირთველი:
 სომეხი თუ ბერძენი,
 ფრანკუნი თუ პარიველი
 ყველა საქმეს ღებულობს,
 სიხარულით აღვსილი
 მიკიტანი, დალაქი,
 ვაჟარი თუ ვეპილი...

დაბის ღებუტატებზე
 ხალხი რაღაც ყაყანებს,
 და თუ კი გამოცვლიან
 არავინ არ იწანებს.

თითუელი ნოქარი
 თერამეტ საათს მუშაობს,
 "შენებელი" ხალხია,
 დაღლილობას ვერა გრძნობს.

ორ ჯგუფად ვაყოფილი
 სკენის მოყვარებები,
 ახლა შეერთდნ ძლიერდა
 ერთად არ სახმარები.

სამკითხველო არა გვაქვს
 წიგნი არ გვეშოგება,
 ბერძნები თუ გარკეს *)
 ვაი რა გვეშველებს**)

ასე არის აქ საქმე
 და მართახი გვეკირია
 ღრაზე თუ მოგვაშველებთ
 გაპქრეს ვასაპირია.

მ. ხევის-პირელი.

წერილი რედაქციის მიმართ.

"შშაქის მთარახის" მე 28 ნომერში მოთავე-
 ხებულია ღებუმა ს. აკანიდან ბ. ე-ნს ფსევდონი-
 შით, რომელშია ბ. ე-ნს გამოყვავარ უსახელო
 წერილების ავტორათ და მკლავადეთ. ვინაიდან წე-
 რილი სიმართლეს მოკლებული არის, ბ. ე-ნმა
 დაუშახტრებული სახელით მოწათლა და შეუ-
 რაცხო ზეი პირიონება. ვსთხოვ ბ. კორესპოდენ-
 ტი გამომყვეს სამედიატორო სამართალში და და-
 მიმტკიცოს უსახელო წერილების ავტორობა, მაგ-
 რამ იმ პირობით კი, რომ მტყუანმა მხარემ ვადი-
 ხალის ჯარიმით ოკი მანეთი. ათი მანეთი აკანის
 სამკითხველოს სასარგებლოთ და ათი მანეთი გან-
 სკენებული კოლა ლომთათიძის სახელობაზე დაარ-

*) ყავახანას დაკვრენ
 **) წარდი აღარ გვექნება.

სებული ფონდისათვის. ვადას ვაძლევ თრ კვირი-
 სას ღლიდან ამ წერილის დაბეჭდვის დასახელოს
 თავისი მედიატორები და მე ტნტა-მტყუანებს და-
 ვასახელებ. წინააღმდეგ შემთხვევაში იძულებული
 ვიქნები მივმართო სხვა საშეაღებ.

ნოე შეგლაძე

დიდიჯიხიისის ნორმალურ სასწავლებლის მასწავლებლებს.

ღიდი სიამოვნებით ვასრულებ თქვენ წინადა-
 ღებას "ეშმ. მთ" № 28.

ჩვენში უმაღლეს პირველ დაწყებითი სასწავ-
 ლებლის გახსნის წინააღმდეგი უმთავრესათ მასწავ-
 ლებლებში ჩყვნენ და ხალხშიდც მაკადინობდენ,
 რომ განაჩენი არ დაედგინათ სერგო ივანეს ძე
 ლოღბერიძე და ილია მოსეს ძე ქუთათელაძე. შრო-
 მამ უნაყოფოთ ჩაუარათ და ხალხმა სექტემბრის
 პირველ რიცხვებში ბ. სახალხო ღირეკტორის თა-
 ნადასწრებით დაადგინა განაჩენი და ექვს ოქტომ-
 ბერს სწავლაჲ უკვე ღიწყვეს. აი ეს ფაქტი მქონ-
 და აღნიშნული "ეშმაქის მთარახში" № 26 თუ
 მოისურვებთ მშთა გახლავარ დაგმტკიცოთ.

ინარი.

გ. მთიელს. გავვაგებინეთ თქვენი სახელი და
 გვარი, ხოლო შემდგომ ამისა ავგისხნათ ისიც,
 თუ რა საგანზე გსურთ წერა.

ამბაკო მღვდელაძეს. თქვენს სახალწლო
 ლექსს ასეთი კუბლტით იწყებთ:

"პატროსნების შუბით და ხმალით,
 მუხრანის ხილთან ვნახე ასულნი,
 ეზლა ვულოცავ ვითა ქვემაროზებს,
 არც მგელი ახრი ღრა ვადასულა".

შემდგეში მაინც ერიღეთ მუხრანის ხილთან
 სიაჩულს.

სამუილს. თქვენი ლექსი "ძმური სალაში" ასე
 იწყება:

"ოკლახუთ ვერით დაცილებულმა,
 ხელში ავიღე, მამო კლამი".

ეს რაღაც სიმართლეს არა მგავს: თქვენ მტრით
 უნდა იყოთ დაცილებული.

მიიღება ხალის-გოგონარს 1916 წლისთვის

უოგელ-კვირეული იუმორისტული გამოცემა

ეუმეაკის მათრასი

ქუჩის სახეობა და სალიტერატურო მხარეს განაგებენ უშუალოდ და თავისა, ხოლო გამოცემის საქმეს ა. გ. ბუკია.

ქუჩის ფასი 12 თვით 5 მ. † 6 თვით 3 მ. † 3 თვით 1 მ. 50 კ. † თვით 50 კ.

„ეუმეაკის მათრასი“ დაიბეჭდება მხოლოდ იუმორისტული შინაარსის წერილები, ლექსები, მოთხრობები, ზღაპრები, აბაჯები, შარბები, გამოცანები, ნაკვებები და სხვა.

→ ქუჩის დაიბეჭდება საერთაშორისო ომის ილიუსტრაციები.

რედაქცია სთხოვს ყველა თანამშრომლებს, მასალები გამოგზავნონ

ამ ადრესით:

Тифлисъ *)

С. Р. Таварткиладзе.
Олгинская 6,
Почтов. ящ. № 96.
(ქუჩის მათრასისათვის)

*) ეს ადგილი კონკრეტულ მარკისათვის არის დანიშნული და გულმგვიწებს მოვადონებთ, რომ

→ უმარკო წერილებს რედაქცია არ დაიბნინს →

...თქვენივე ხალხი გინდათ-თქვენ გინდათ...

...მეცხეზე დაეცემოდნენი იღვწოდნენ-ღვწობენ

თევდ. ლლონტი. შენ ოღონდ დასწერე რამე თქვენი ქარხნიდან ჩვენი „ზვირთისთვის“...
გონორარი რამდენიც გინდა... შენი კირიმე...

მუშა. რა უნდა დავწერო, წერა არ ვიცი...

თევდორე. სულ ერთია, მერე ჩვენ გადავასწორებთ.